

d ů v o d ů:

Právcem povolil nalézací soud obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu. Je sice pravda, že obžalovaný v poslední době pije a oddává se karbanu, činí však tak, jak ze spisů plyne, následkem rozvratu svého manželství. Jinak je líčen jako člověk dobrý a dobrosrdečný a požívá dobré pověsti. Avšak přes to bylo částečně vyhověno odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení, třebaže se státní zastupitelství v tom směru výslovně neodvolalo, tím, že bylo obžalovanému podle § 4 (6 čís. 2) zák. o podm. ods. uloženo, by škodu podle svých sil nahradil a po čas zkušební doby neoddal se nezřízenému pití a hráčství. Při tom se podotýká, že v odvolání proti podmíněnému odsouzení vůbec jest spatřovati i odvolání z toho, že obžalovanému nebyla uložena náhrada škody podle sil neb nějaká obmezení.

Čís. 4340.

Právo učiniti návrh podle § 6 odst. 1 zák. čís. 471/1921 přísluší jen obžalobci veřejnému, nikoliv obžalobci soukromému (v trestní věci pro přečin zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/1927).

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Zm I 978/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 4. září 1931, jímž se v trestní věci proti Rudolfu L-ovi pro přečin zlehčování podle § 27 zák. z 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. samosoudce prohlásil nepřislušným.

D ů v o d y:

Podle § 6 odst. 1 zák. čís. 471/21 — podle § 21 zák. čís. 31/29 posud platného — trestný čin náležející k příslušnosti sborového soudu první stolice přikáže se k rozhodnutí samosoudci, navrhl-li veřejný obžalobce v obžalovacím spise jako hlavní trest ztrátu svobody do šesti měsíců buď o sobě, buď vedle trestu peněžitého nebo jen trest na penězích. § 6 odst. 2 cit. zák. stanoví podmínky, kdy veřejný obžalobce učiní takový návrh. Podle § 7 odst. 3, dojde-li při hlavním přelíčení k rozšíření obžaloby, prohlásí veřejný obžalobce, zda trvá při svém návrhu co do výše trestu. Tato ustanovení zák. čís. 471/21 svědčí výmluvně o tom, že cit. zákon právo k řečenému návrhu dává jen obžalobci veřejnému, nikoli též soukromému, neboť opětovná díkce zákona (»veřejný obžalobce«) nemůže ve směru tom vzbuditi pochybnosti. Zákon o nekalé soutěži čís. 111/27 v § 34 odst. 1 v ohledu tom nestanoví nic nového a odchýlného, a § 46 odst. 2 tr. ř. nepřichází tu v úvahu vůbec, an se týče práv soukromého obžalobce za přípravného řízení, příslušnosti soudu se však nijak nedotýká. Prohlásil-li se tedy v soukromožalobní trestní

věci pro přečin zlehčování podle § 27 zák. čís. 111/27 soukromou obžalobou povolaný samosoudce nepřislušným, neporušil tím zákon, naopak zachoval se zcela podle zákona čís. 471/21, a zmateční stížnost soukromé obžalobkyně, dovolávající se zmatku podle § 281 čís. 6 tr. ř. a dovozující opak, jest zřejmě bezdůvodna, což má v zápětí její zamítnutí podle § 4 čís. 2 zák. čís. 3/78 již v neveřejné poradě soudu zrušovacího.

Čís. 4341.

Zvláštní ochrany § 283 tr. zák. požívají všechny rozkazy úředníka nebo stráže, které směřují k tomu, by shluknuvši se lid byl co nejdříve rozptýlen, tedy nejen výslovné rozkazy, by se lid rozešel, nýbrž i jinak znějící příkazy lidu nebo po případě i jen jednotlivci k umožnění rychlého rozptýlení davu.

Znemožňuje-li nebo zdržuje-li jednotlivec svou pomalou chůzí v určitém směru rychlý rozchod shluknuvšího se lidu, může býti prostředkem směřujícím k rychlému rozptýlení davu i příkaz tomuto jednotlivci úředníkem nebo stráží daný, aby šel čerstvěji.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1931, Zm I 945/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Ml. Boleslavi ze dne 30. října 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin shluknutí podle §§ 283, 284 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a ji znovu rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud vytýká rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 5 tr. ř. vady neúplnosti záležitosti v tom, že rozsudek nepřihlíží k tomu, že četnický strážmistr František F. při hlavním přelíčení jako svědek potvrdil, že obžalovaný poutal svým jednáním, t. j. tím, že neuposlechl příkazu tohoto svědka, by šel čerstvěji, a naopak prohlásil, že nikdo mu nemá co poroučet, že jde kdy, jak a kam chce, na sebe pozornost davu a zdržoval levé křídlo (průvodu), ani k tomu, že obžalovaný při hlavním přelíčení doznal, že věděl, že stráží záleželo na tom, by se dav rychle rozešel. Podstatou přečinu podle § 283 tr. zák. je, jak vyplývá ze záhlaví tohoto ustanovení zákona, neposlušnost proti úředníku nebo stráží, kteří zakročují proti lidu při shluknutí. Rozumí-li se shluknutím seskupení se většího počtu lidí, jež je podle své povahy způsobilé ohroziti veřejný klid a pořádek, je účelem ustanovení § 283 tr. zák. pokud se týče onoho bezvýhradného příkazu neposlušnosti, by bylo zabezpečeno naprosté a co nejrychlejší uskutečnění oněch příkazů, jimiž činitelé bezpečnostní služby hledí způso-